

spærring og Nedslagning. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem, hvad Nedslagningen angaar. Naar en absolut sikker Afspærring finder Sted, kan man se det noget anderledes, men det sikreste og radikaleste Middel — det har viist sig ikke blot hos os, men mange Steder — det er at offre vedkommende Besætning; den vil dog i Løbet af nogen Tid blive offret alligevel, derfor siger jeg: Slaa den saa heller ned strag! Det gjælder ved den Slags Sygdomme, at det er Noget, som er overmaade vanskeligt at faae fat paa. Det ærede Medlem har maattet indrømme Ministeren, at vi ere nødte til at gaa ind paa, at der var officielt konstateret ondartet Lungesyge i Holbæk, og det var ikke de danske Veterinærer alene, der havde det officielle Svær, som have konstateret det, men den svenske videnskabeligt uddannede Veterinar var med til at konstatere det Samme efter en Obduktion, og Ingen kan betvivle, at dette kan konstateres paa en fuldstændig sikker Maade efter en Obduktion. Det maa vi altsaa gaa ud fra som Noget, vi ikke kunne værge os imod, og som Noget, vi maa tage Følgerne af. Følgerne have i dette Tilfælde ikke været haarde at tage, fordi Sagen har udviklet sig paa den Maade, den har gjort. Derimod skal jeg indrømme det ærede Medlem, at der er Noget, der er vanskeligt at forstaa. Jeg tror, at vi maa gaa ud fra, at Forverling ikke har kunnet finde Sted, jeg tror ikke, at det er berettiget, at der fjæres op med det, som det ærede Medlem indirekte var tilbøielig til; uagtet han vedkjendte sig, hvad der officielt forelaa, støttede han dog indirekte den Anskuelse, at der i Virkeligheden ikke har været Noget i Veien. Der er jo rigtignok det Mærkværdige tilføiede, det skal jeg indrømme, at denne Sygdom umulig ret længe kan være latent; det skulde da kun kunne være Tilfældet under mærkelige Forhold, som heller ikke kunne findes i vort Naboland, og Sygdommen kan altsaa heller ikke været der ret længe uopdaget, jeg antager altsaa, at man maa komme til et bestemt Resultat det ene og det andet Sted i den Retning. Her er et Synspunkt, som jeg umægtelig kunde være tilbøielig til at accentuere i denne Sag, og som jeg tror, at det baade ind ad til og ud ad til vilde være rigtigt at lægge Vægt paa, og jeg skjønner ikke rettere end, at jeg heri er i Overensstemmelse med den høitærede Minister, netop da han har udtalt sig for en Kommissions Nedsettelse eller har bebudet, at en saadan vilde træde sammen. Jeg tror ikke, at det kan misfjendes, det vil jeg lægge Dyr. noget paa Hjerte, at der er en virkelig fælles Interesse mellem os og Landet paa den anden Side Drevfund i denne Sag paa mere end een Maade. Jeg siger ikke blot til den indbyrdes Frekvents og temmelig store Omfætning, som maa finde Sted, og som under Smitteforhold, selv om de ikke omfattede Dyr, vil være meget farlig, men ogsaa til

et vist Fællesforhold ud ad til, nemlig det Forhold, at begge disse Lande, der ligge saa nær ved hinanden, afgive en stor Del af deres bedste Overstus til et tredie Land: Storbritannien. Man har al Grund til at se forsigtigt paa disse Forhold, jeg tror, at en Sygdom i det ene Land maa siges at være en Ulykke, der er fælles for begge Lande, og det ikke blot fordi den let udbreder sig, men ogsaa fordi den let kunde medføre andre Ulemper. Selv om en Kommission i dette Tilfælde vilde have et mere enkelt Svær, tror jeg, at de hvide Regjeringer i begge Lande helst maatte føle sig opfordrede til at komme til en fælles Opfattelse af disse Forhold. Jeg tror, at det vilde være heldigt, om Reglerne om Tilfynet baade i og mellem Landene vare saa ensartede som muligt, det vil ogsaa være mest betryggende for begge Landene. Jeg tror, at her er et økonomisk Omraade, hvor der er en fælles Interesse, og hvor det er heldigt at komme til en saa ensartet og ligelig Behandling som muligt. Jeg tror ogsaa — der berører jeg det andet Punkt, jeg før var inde paa — at for Forholdene ved Udførselen vilde det være heldigt, om der var et ensartet Tilfyn med Udførselen fra begge Lande. Jeg tror, at det vilde være betryggende, og jeg tror ogsaa, det vilde opfattes som betryggende i de Lande, hvortil vor Udførsel i Reglen sker. Som bekendt have vi været saa heldige at være de Første, der etablerede et Tilfyn med Udførselen fra vort Land til Storbritannien. Det er slet ikke i og for sig naturligt, at Saadant sker, og i Begyndelsen mødte Tanken ogsaa Modstand. Det Naturlige er jo, at et Land hytter sig mod det, som det indfører, men at der udføres frit, det er det naturlige Forhold, og det finder ogsaa Sted i de fleste andre Forhold. Men naar et Land er specielt interesseret i, at Udførselen af visse Slags, f. Ex. levende Dyr, kun sker med gode Varer, fordi man ellers kan frygte for Forbud mod sliq Indførsel, saa kan det være naturligt og berettiget, at et Land selv kontrollerer sin egen Udførsel. Det var Noget, vi begyndte paa, og som gjorde en vis Lykke, og det er Noget, som der er Grund til, at vi skulde holde fast, og jeg tror, at hvis vi kunde blive enige med vore Naboer derom i det største Omfang, vilde det være heldigt. Det er en Selvsøge, at hvad der udføres af svensk Røæg over Kjøbenhavn, maa kontrolleres paa samme Maade, som det danske. Det ærede Medlem for Skive (Chr. Jensen) er i en Bidsfarelse, naar han tror, at det ikke sker. Det maa ske, jeg har ikke været nede at se paa den Ring, men det er umuligt Andet, end at det er saa, og det skal ske. Hvis det ikke skete, vilde det være en utilbørlig Forsømmelse fra de Myndigheders Side, hvem dette Tilfyn er underlagt. Det er altsaa utenkeligt, at det ikke skulde ske. Jeg kan ikke ret komme bort fra den Tro, at en Sygdom af Betydning og Omfang i et af de to